

خواهرها

این ما هستیم،

و زندگی می‌کنیم.

شگفت‌انگیز نیست؟

به هر حال از عهده‌اش برمی‌آییم.

پایان تابستان

نفس تابستان رو به سردی می‌رود
و جوهر تیره‌ی شب زودتر و زودتر پراکنده می‌شود.
مامان بی‌مقدمه اعلام می‌کند که
من و تی‌پی^۱ دیگر نمی‌توانیم
در خانه درس بخوانیم.
می‌گوید: «از سپتامبر
شما هم مثل بقیه بچه‌ها
به مدرسه می‌روید.»
من واکنشی
نشان نمی‌دهم

---

1. Tippi

گوش می‌کنم
سرم را بالا و پایین می‌دهم
و نخ شل شده‌ی دکمه‌ی پیراهنم را می‌کشم
تا اینکه می‌افتد.

اما تی‌پی ساکت نمی‌ماند.

منفجر می‌شود:

«شوخی می‌کنید؟»
فریاد می‌کشد: «عقلتان را از دست داده‌اید؟»
بعد با مامان و بابا بحث می‌کند.

من گوش می‌کنم
سرم را بالا و پایین می‌دهم
و پوست کنار ناخنم را بین دندان‌هایم فشار می‌دهم
تا آنکه
خون می‌افتد.
سرانجام مامان شقیقه‌هایش را می‌مالد، آه می‌کشد،
و مستقیم رو به ما
می‌گوید:

«تخم کمک‌های خیریه را ملخ خورده و بی‌رودر بایستی، از

عهده‌ی مخارج مدرسه‌ی خانگی بر نمی‌آییم.
می‌دانید که پدرتان هنوز کاری پیدا نکرده
و حقوق بازنشستگی مادر بزرگ
قبض اینترنت را هم به زور می‌دهد.»

بابا اضافه می‌کند: «شما دخترها خرجتان زیاد است.»
انگار که اگر ما دخترهای بهتری بودیم
تمام پولی که خرج بیمارستان و لباس‌های مخصوصمان
می‌کردند پس‌انداز می‌شد!
می‌دانید،

من و تی‌پی مثل بقیه‌ی دخترهایی
که هر روز می‌بینید
طبیعی نیستیم.

مردم، آنهایی که مؤدبند
ما را "به هم چسبیده" صدا می‌زنند،
گرچه لقب‌های دیگری هم به ما داده‌اند:
عجیب‌الخلق، هیولا،
و حتی شیطانِ دوسر،
شنیدن این یکی چنان گریه‌ام انداخت
که تا یک هفته چشم‌هایم پف داشت.

اما تفاوت‌مان قابل انکار نیست.

ما واقعاً به هم چسبیده‌ایم

از باسن

- در خون و استخوان -

و

به همین دلیل

هیچ‌وقت مدرسه نرفتیم.

سال‌ها، میز آشپزخانه

آزمایشگاه شیمی مان بود

و حیاط، زمین ورزش‌مان.

اما حالا

راه فراری نیست

باید مدرسه برویم.

البته مدرسه‌مان از آن مدرسه‌های دولتی

مثل مدرسه‌ی خواهرمان، درگون^۱، نیست

که بچه‌هایش برای معلم‌ها چاقو می‌کشند

---

۱. Dragon به معنای اژدها

و نوشیدنی‌های ناجور می‌خورند.

نه... نه... نه...

کمک‌های خیریه برای مدرسه‌ی خانگی قطع شده

اما هنوز کمکمان می‌کنند

تا به یک مدرسه‌ی خصوصی برویم.

مدرسه‌ی هورن‌بیکن^۱،

که هر دوی ما را یک نفر حساب می‌کند.

فکر می‌کنم قرار است حس خوشایندی داشته باشیم؛

اما خوشایند

کلمه‌ای نیست

که من بتوانم برای توصیف وضعیت خودمان به کار برم.

---

1. Hornbeacon

همه

درگون، انتهای تخت دو نفره‌ی شریکی
من و تی پی می‌نشیند.
کبودی پایش وقتی لاک آبی متالیک پررنگ
را به ناخن شستش می‌زند، دیده می‌شود.
می‌گوید: «نمی‌دانم، شاید هم از مدرسه‌تان خوشتان بیاید،
همه‌ی آدم‌ها که بی‌شعور نیستند.»
تی پی لاک را می‌گیرد،
ناخن‌های دست راستم را لاک می‌زند
و فوتشان می‌کند
تا خشک شوند.
می‌گوید:
«نه، حق با توست،»

همه که بی شعور نیستند
ولی در مورد ما
همه چیز فرق می کند!»

موجود عجیبی مثل ما

اسم واقعی درگون، نیکلا است،
اما من و تی پی وقتی دو سالش بود
عوضش کردیم.
همان موقع که لجباز و آتش پاره بود
نفس‌های آتشینِ ازدهایی داشت
دور آپارتمان می چرخید، پاهایش را به زمین می کوبید
و مدادرنگی‌ها و اسباب‌بازی‌ها را می جوید.
حالا چهارده ساله است و یک بالرین
دیگر پاهایش را به زمین نمی کوبد
شناور می‌شود...

---

1. Nicola

خوش به حالش! یک آدم کاملاً طبیعی است!

گرچه

شاید گاهی وقت‌ها

به خاطر اینکه خواهر ماست

او هم عجیب می‌شود.